

Пробивний

Кость Дяченко

Козел вважав, що він поет.
Ходив розгойдисто і згорда.
В редакціях лісних газет
Його боялись гірше чорта.
Щоранку він розпочинав
Свої нахраписті маневри:
У номер ставить вимагав
Тупіші тупощів "шедеври".
А відмовляли — нісся гвалт
По всіх інстанціях здіймати:
Мовляв, запеклі бюрократи
Затискують його талант!
Він так всім нутроці прогриз
Чи не до самої печінки,
Що дехто став уже трястись
І дома мекати до жінки...
Вже й замикалися від нього.
То він брав двері на таран.

Нема страшнішого нічого,
Як бронебійний графоман.